

Sager efter de tidligere Love været vist en stor Liberalitet fra Finansministeriets Side.

Det sidste Stykke i den ældre § 15 er udeladt nu, hvilket har sin Grund i Affattelsen af Forslagets § 20.

Til § 20.

Med de tidligere Bonuslove var det bestemt, at visse Spørgsmaal om Udbetaling af Bonus skulde indbringes for en særlig udnevnt Bonuskommission, til hvilken der hver Gang bevilgedes ikke ubetydelige Beløb. Det viste sig imidlertid, at der i det hele taget kun blev højt forsvindende Brug for Kommissionens Afgørelser. De allerfleste Tilfælde, hvor Kommissionens Afgørelse maatte paafaldes, vare saadanne, hvor Forsikringsdokumentet ikke kunde staffles til Beje. Disse Spørgsmaal vare nemlig særlig henlagte til Bonuskommissionens Afgørelse. Men efter at der ved Loven af 1ste April 1893 om Endringer i og Tilføjelser til Loven af 18de Juni 1870 i § 9 er givet en meget let og billig Afgang til Mortifikation af bortkomne Forsikringsdokumenter, ville alle saadanne Tilfælde simplest og hurtigt kunne løses ved en saadan Mortifikation, og de øvrige mulig forekommende Tilfælde ere, som sagt, saa faatallige, at man vil finde det naturligt at sætte et saa stort Apparat i Bevægelse, navnlig da Kommissionen for Fremtiden maatte blive en fast Institution. Man er gaaet ud fra, at naar der i disse enkelte Tilfælde gives Afgang til inden en vis passende Frist at indaank Spørgsmaalet til Finansministeriets Afgørelse, vil enhver ønskelig Garanti for en reservdig Afgørelse af saadanne Spørgsmaal være opnaaet.

Til § 21.

Denne Paragraf svarer til den sidste Bonuslovs § 16. Den nuværende Paragrafs sidste Stykke fandtes i den sidste Lovs § 6, 2det Stykke, sidste Punktum, men man har anset det for rigtigst at sætte Bestemmelsen her, da den nøje slutter sig til denne Paragrafs 2det Stykke.

Til § 22.

Følge Lov af 18de Juni 1870 er det, med en enkelt Undtagelse, fastsat, at der, naar en Forsikring erhverves mod Indskud een Gang for alle, ved Bestemmelsen af Prisen ikke beregnes noget Sikkerhedstillæg. Dette kan ikke forstaaes saaledes, som om der ikke ogsaa i saa Tilfælde lige saa vel, som naar der var betinget Præmiebetaling, kunde være tilfældige Tab, mod hvis Baa-virkning man maatte dække sig ved at kræve noget mere end Nettoprisen. En saadan

Forskel eksisterer ikke; man kan endogjaa i visse Tilfælde, f. Eks. ved en livsvarig Livsforsikring, angive Storrelsen af de to Forsikringer, den ene tegnet mod livsvarig Præmie, den anden mod Indskud een Gang for alle, om hvilke det gælder, at det for Anstalten — hvad enten den forsikrede dør tidligt eller sent — er absolut ligegyldigt, om den ene eller den anden Forsikring tegnes; Anstalten modtager blot i det ene Tilfælde som Præmie netop det samme, som den i det andet Tilfælde faar i Form af Rente. Her er dog naturligvis set bort fra de i de to Tilfælde forskellige fastsatte Tillæg og fra den Omstændighed, at Anstalten maatte faar en anden Renteindtægt end den, som Tariffen forudsætter. Men denne forskellige Renteindtægt forklarer netop, hvorfor Loven ikke har fastsat Sikkerhedstillæg ved Indskud een Gang for alle. Saar Anstalten nemlig i Virkeligheden højere Rente end den i Tariffen forudsatte, resulterer deraf en Fordel for Anstalten, der ved Indskud een Gang for alle er større end, naar der er Præmiebetaling, og herved kan da opvejes det Sikkerhedstillæg, som direkte beregnes, naar der betales Præmie. Man havde den Gang, da Tarifferne fastsattes, sikker Forventning om en saadan højere Rente, og Anstaltens Prioritetsrente var ogsaa efter den nye Anstalts Oprettelse $4\frac{1}{2}$ p.Ct., hvad der stemte med de daværende Pengeforhold.

Siden den Tid have Forholdene imidlertid væsentlig forandret sig; der er nu i Modsatning til tidligere snarere Tale om en Under-Rente end om en Over-Rente, og at Tarifferne vedvarende ere brugbare, ligger i, at Dødeligheden samtidig har forandret sig paa en for Anstalten gunstig Maade.

Da der altsaa er en Anomali til Stede, da der endvidere med de hidtil gældende Priser ved Kombination af forskellige Forsikringer paa flere Maader kan fremkomme Forkertheder, ligesom de nuværende Priser kunne give Anledning til Spekulation imod Anstalten, og navnlig da der ved Lovforlagets Bestemmelser om forskellig Ret til Bonus efter Forsikringens Art nu ad indirekte Vej opnaas en Regulering, hvorved Forsikringerne alt i alt blive mere ligestillede, er det heldigt ved en Bestemmelse som den i denne Paragraf foreslaaede, at omændre Priserne i Retning af større Retfærdighed ogsaa i de Tilfælde, hvor der betales Indskud een Gang for alle.

Bestemmelsen i denne Paragraf handler vel saaledes ikke direkte om Bonus, men staar dog indirekte i en saa nær Forbindelse med de ved Lovforlagets øvrige